

Vedrørende Ansøgerens *Vandel* kræves i Sverige, at den paagældende „ej är på grund av honom ådömdstraffpåföljd utestängd från behörighet och rättigheter, som omförmälas i 2 kap. 19 § strafflagen“, d. v. s. Adkomst til at beklæde offentligt Embede og Hverv samt udøve Stemmeret. I Norge forlanges for Tiden, at den paagældende „ikke befinder sig i noget av de tilfælde, som efter grundlovens §§ 52 a og 53 a medfører stemmerets suspension eller fortapelse“. I Sverige kan der ikke dispenseres fra dette Vilkaar, medens den nugældende norske Lovs Ordlyd aabner Mulighed for ogsaa at dispensere paa dette Punkt.

Hvad angaar *Forsørgelseevnen*, bestemmer den svenske Forordning af 1858, at Andrageren skal have „utwäg att sig försörja“, og i Praksis forlanges det som selvfølgelig, at han ogsaa skal have Evne til at forsørge sin Familie. Fra denne Regel kan ikke dispenseres. I Norge forlanges det, at den paagældende stiller Sikkerhed for, at han og hans Familie ikke vil tiltrænge offentlig Fattigunderstøttelse, inden Hjemstavnret er erhvervet i noget norsk Fattigvæsensdistrikt. Har Andrageren modtaget Fattigunderstøttelse, kræves det sædvanligt, at denne er tilbagebetalt.

Saa at sige undtagelsesfrit kræves det endelig saavel i Norge som Sverige, at Andrageren enten er eller ved Naturalisationen bliver løst fra sit *tidligere Statsborgerforhold*.

Kragh.

R. Lassen.

Landstingets Udvalg vedrørende Forslag til Lov
om Meddelelse af Indfødsret.